

Καὶ τώρα ὅπου ἔχουν οἱ Τοῦρκοι μὲν αἱ ράμιαι μαζί μας θὰ γιορτάσῃ καὶ ἡ φίλη μας Τουρκιά· μπαροῦτι δὲν θὰ μείνῃ οὔτ' ἔνα μόνον δράμαν ἀπὸ τὸ κανονίδιον καὶ ἀπὸ τὴν τουφεκιά.

Δός του ἐμεῖς κανόνια, δός του καὶ ἔκεῖνοι πάλι, καὶ ὁ Ρωμηὸς καὶ ὁ Τούρκος τὸ ἄχτι του θὰ βγάλῃ.

“Ω Πόντε! καὶ σὺ τρέχει ἐμπρός μας μὲν γαλήνη, καὶ μὴ μᾶς φοβερίζῃς μὲν κύματα ὑψηλά·

ἔχει καὶ σὺ, καῦμένε, ὥσταν καὶ ἐμᾶς εἰρήνη, καὶ ἡσυχα τὸ κῦμα μᾶς κατρακυλᾶ.

“Ω Πόντε τῶν Ἑλλήνων, ποτέ σου μὴ φουσκώνῃς, ὥσταν Ρωμηὸς ποῦ εἶσαι δὲν πρέπει νὰ θυμώνῃς.

Χάϊδενε, θάλασσά μου, τοῦ Μπούμπουλη τὸν στόλο, καὶ εἰς Ῥωμηὸν κανένα μὴ φέρης ξερατό, καὶ δίχως ἀναγούλας μᾶς κατρακυλᾶ.

“Εδῶ καὶ ἔκει ὁ στόλος, ἀς μὴν κατρακυλάγ.... αἰσθήματα, παράταις, καὶ ξερατὸ δὲν πάει.

Ποյὸς εἶναι γιὰ τὸ Βῶλο;.... ὡς οὐρανὲ, μὴ βρέχης, καὶ ἀλάσπωτη νότια φέρης τοῦ Βώλου μας τὴν γῆ, μὲν δεκαπέντε ἥλιους ἡμέρα νὰ μᾶς φέξῃς, νὰ δῆς καὶ σὺ παράτα καὶ κατσικῶν σφαγή.

“Αν καὶ Μητροπολίτης δὲν εἴμαι, μὰ πιστεύω πῶς θὰ μ' ἀκούσῃς πάλι, καὶ ἄλλο δὲν γυρεύω.

Ποιὸς εἶναι γιὰ τὸ Βῶλο;.... ἀλλὰ κανεὶς δὲν χαίρει, καὶ ὅλοι μαχμούρληδες ξαπλόνονται βαρεγά, γιατὶ καθένας εἰδεις καὶ ἐμαθεις καὶ ξέρεις γιὰ ξέρασμα πῶς εἶναι μιὰ τέτοια ἐλευθερία.

Καὶ ἔγω εἰς τὸν Ἀράπη τῆς Κούλουρης πηδῶ μὲ τὸν Αἴβαζόσκη, τὰξόνα νὰ ιδῶ.

Souris

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

“Γιατέρας ἀπὸ τὸ Τορκιλλοφοροφόρο θὰ ἀκούσωμεν βεβαίως καὶ τὴν αἰσίαν ἀφίξιν κάνενδος Μπούμπουλοφοροφόρου, διότι εἶναι ἀδικον, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲ ἀναμορφωτής τοῦ στόλου νὰ ἐπιβαίνῃ, δεάκις κάμνη θαλασσίας ἐπιεκέψεις καὶ ἐπιθεωρήσεις, δὲς οἱ λοιποὶ θνητοί, ἐντὸς ἀτμο-

πλοίου, καὶ δὲνθρωπος τοῦ τηλεφώνου, τοῦ μικροφώνου καὶ τοῦ μαροφώνου νὰ πλέῃ μετὰ τῆς αὐτῆς βραδύτητος, μεθ' ἣς ὅλοι ἡμεῖς· διὰ τὸν Μπούμπουλην ἀρμόζει νὰ κάθηται εἰς εἰδικὸν ἀτμόπλοιον καὶ τὸ ἀτμόπλοιον αὐτὸν νὰ ἐπιβαίνῃ εἰς ἄλλο καταδρομικὸν, ὥστε οὕτω διὰ τῆς διπλῆς ταχύτητος—διμιούρμεν, βλέπετε, κύριες ὑπουργὲ, ἐπιστημονικά—νὰ ἔχωμεν τὸ νέον Μπούμπουλοφοροφόρον, καὶ οὕτω θὰ προβῆτε ἐπὶ τὰ ἔχην ἔκεινου ὅστις ηθελεν ἐφιππός ἢ ἄφ' ἀμάξης νὰ ἐπιβῇ πλοίου, διὰ νὰ φθάσῃ ταχύτερα εἰς τὸν σκυπόν του.

Μόνον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ εἶναι εἰς τὴν θέσιν των ἔκεινα τὰ δποῖα ἡ χθεσινὴ Ἐφημερὸς ἐκόλλησεν ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν προκειμένου περὶ τῶν Ψαρῶν: « . . . δι' ὃν εἶναι μεγίστη τιμὴ ἡ ἀγορά καὶ ἡ τροποποίησις τοιούτου πλοίου.»

Οὕτω καὶ τὰ χαμίνια τοῦ δρόμου κολλοῦσιν εἰς τὰ νῶτα πτωχῶν οἰκογενειαρχῶν κρυφὰ κρυφὰ χαρτάκια, καὶ διεγέρουν δπισθεν αὐτῶν γέλωτα, ἐνῷ σοῦραροι ἔκεινοι προπορεύονται.

Βεβαίως ἔχουν πολὺ δίκαιοιν νὰ ἔξετάσουν οἱ ἀναγνῶσται τῶν φρού—φροῦ μας μήπως μεταβάλλομεν τὴν σήμερον εἰς πρώτην Ἀπριλίου, ἀπατῶντες αὐτοὺς διτὶ τὰ κατωτέρω περὶ τῆς δεσποινίδος Θεοδωρογιαννούλας ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῶν Γρωστοποιήσεων.

Εἰς τὸ Δελτον διαφόρων καὶ ποικίλων παρατηρήσεων, ἐνθα συνήθως ἡ ἐφημερὶς τῶν ἀγγελιῶν δημοσιεύει παρατηρήσεις περὶ σειηπότων κρεάτων, δδωδότων δπωρῶν, δημοσίων καταγωγῶν, κυνῶν, πορνῶν, νεκρῶν, ἀστυνομικῶν συμβάντων κλπ. ἐδημοσιεύθη ὡς τοῦ θαύματος—κρατοῦμεν τὴν Ἐφημερίδα τῶν Γρωστοποιήσεων διὰ τοὺς θέλοντας νὰ βάλωσι τὸν δάκτυλόν των ἐπὶ τοῦ τύπου τῶν ἥλων—τὸ ἔξης ἀρθρόδιον:

“Ο Θεόδωρος Δηλεγεάνης·

“Ο ἀνὴρ οὗτος ἀνεχώρησε χθὲς διὰ τὴν εύανδρον Γορτυνίαν, τὴν ὑπερηφανευομένην ταύτην ἐπαρχίαν διὰ τοὺς πολλούς της ὡς ἀδάμαντας ἀστράπτοντας ἐν τῇ ἔθνικῇ ἡμῶν παλιγγενεσίᾳ ἄνδρας.

“Ο ἐπιφανὴς γόνος τῶν ἀνδρῶν ἔκεινων φέρων μεθ' ἐσυτοῦ τὰ εὐγενῆ τῶν ἐνδόξων πατέρων φρονήματα καὶ συνδέων ταῦτα διὰ τῆς ζηλευτῆς πολιτικῆς του συνέσεως ἀναβαίνει πάλιν σήμερον τὰ ὑψηλὰ ὅρη τῆς Γορτυνίας, ἐνθα ἡ φωνὴ τῆς ἐλευθερίας ἀντίχησεν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς γῆς. Μέλλει δὲ νὰ χαιρετήσῃ τοὺς συμπολίτας του καὶ ὑποδείξῃ εἰς αὐτοὺς περὶ τίνος πρόκειται. Καιρὸς πλέον οἱ δέκανοις Γορτύνιοι νὰ σπεύσωσι ευσφίγγοντες τὰς χεῖρας καὶ χορεύσωσι τὸν χορὸν τῆς ἀπαλλαγῆς μυρίων ἔθνικῶν συμφορῶν.

Τὸν κ. Δηλιγιάννην συμπαρακολουθοῦσιν αἱ εὐχαὶ τῶν πολιτῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, οἵτινες θ' ἀναμένουσιν αὐτὸν ὡς ἡ πατρὶς ἐπιβάλλει·

Βεβαίως δταν ἀναγινώσκῃ τις τοιαύτα θαυματουργὲ περὶ

κατωτέρας παιδείας, ἐν σχολεῖον ἀνθρωπινὸν, ἀλλ' οὔτε θέατρον, οὔτε σιδηροδρόμους, οὔτε δρόμους, ἀλλ' οὔτε γλώσσαν, οὔτε φιλολογίαν, οὔτε τύπον, ἀλλ' οὔτε νεολαίαν, οὔτε ἀνθρώπους, οὔτε ἄνδρας, οὔτε γυναικας, οὔτε λαδον, ἀλλ' οὔτε ηθικὴν, οὔτε θρησκείαν, οὔτε φιλανθρωπίαν, ἀλλ' οὔτε χωρικοὺς, οὔτε κοινωνίαν, οὔτε γεωργίαν, ἀλλ' οὔτε ἵερες, οὔτε ἀθέους, οὔτε ἔχθρούς, οὔτε φίλους, ἀλλ' οὔτε πάθη, οὔτε αἰσθήματα, οὔτε χαρακτῆρα, οὔτε ἴδεις. Εἰς συρρετός μετριο-τήτων, μεστὸς μικρῶν κακιῶν, ἵδου τί εἴμεθα.

* * *

Πταίει λοιπὸν ἡ πλήρης ψυχῆς καὶ οθένους ἐπανάστασις τοῦ 21, διότι ἐκείνης εἴμεθα πλάσμα καὶ σύστασις, πταίει αὐτὴν, ἀν διεπλάσθημεν τοιαύτη μοιχαλὶς γενεὰ, ὑφίσταμένη τόσην ἀνωθεν καὶ κάτωθεν κυβερνητικὴν ἀτιμίαν; Πρέπει οἱ ἀστοις μοι, οἱ κατασπαταλήσαντες ὅχι ἀφειδῶς, ἀλλ' ἀναιδῶς, τὴν πολύτιμον τῶν πατέρων μας κληρονομίαν, νὰ ἐκφενδούσαμεν κατὰ τοῦ αἰματος καὶ τῶν τάφων των καὶ τὴν ὕδριν αὐτὴν, δι τοῦ κληρονομικῶς ἀπερρόφησαμεν δλας τὰς ἀμαρτίας, δλα τὰ ἡθικὰ βακτηρίδια τοῦ δειλοῦ αἰματος μας; "Δν θέλετε, συμπολίται μου, σεῖς οἵτινες μετὰ τόσης μακαριότητος ἀνέχεσθε τὸ σάγμα τῆς Βασιλείας τοῦ Κουμουνδούρου, κάμετε καὶ τοῦτο καὶ νίψατε τὰς χειράς σας ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ἥρωών πατέρων σας, λέγοντες: διὰ τὴν διαφθορὰν τῶν μίων σας πταίετε οἱ πατέρες. 'Αλλ' ήμεις, μὰ τὴν φωνὴν τῆς ἀληθείας, θέλομεν διαμαρτυρηθῆ, θέλομεν σας ἀπαρνηθῆ, καὶ εἴπει: ἐν αἴματηρδον ὅχι, ἐκεῖνοις ἀπέθανον διὰ νὰ ζήσωμεν ήμεις, ἐνῷ ήμεις θνήσκομεν καθημερινῶς διὰ νὰ ζῶσι μόνον ἐκεῖνοι, διότι προτιμῶ βέβαια προκειμένου περὶ ζωῆς ἐνα τάφον 'Ανδρούτσου ἀπὸ χιλίας μηδαμινὰς διάρκειες αἰτίνες, ἀπαρνούμεναι τὸ ἔγω των, δὲν αἰσχύνονται νὰ λέγωσιν: Εἴμεθα τοῦ Κουμουνδούρου, εἴμεθα τοῦ Τρικούπη, ως ἔλεγον οἱ 'Βεραΐοι, εἴμι τοῦ 'Απολλώ, εἴμι τοῦ Κηφά;

Δὲν θὰ θέσωμεν ὑπὸ ἔξομολόγησιν τὴν παρελθοῦσαν Βασιλείαν· ἀλλὰ ἐὰν πρὸ τῆς νέας Βασιλείας παρουσιάσωμεν καθρέπτην, θὰ ἰδωμεν δι τὸν ἀπωθεῖ, διότι ὡς ἀντίτυπον τῆς ψυχῆς της, τῆς μορφῆς της, θέλει ἐνοπτρισθῆ ἐκεῖ μέσα τὴν 'Ελλάδα ὅπως τὴν ἔχει καταντήσει, γεροντοκόρην ἔχουσαν ἀξιώσεις καλλους, μὲ τεχνητούς δόδοντας, τεχνητὴν κομην, τεχνητὰ χρώματα. "Ω! δότε μας καλλίτερα ν' ἀσπασθῶμεν κρανίον γενεροῦ, δότε μας νὰ πίωμεν αἷμα, παρὰ νὰ προσβλέψωμεν εἰς τοιοῦτον θέαμα. Τὶ εἶναι δλον αὐτὸ τὸ χλιαρὸν ρεῦμα δι περ διαθέει δι' δλων ήμῶν καὶ ἀδυνατίζει τὰ νευρά μας, τὰς σάρκας μας, τὴν κεφαλὴν μας, τὸ αἷμά μας; Πιστεύσατε μας, συμπολίται, εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῆς διαχειρίσεως μιᾶς βασιλικῆς ἔξουσίας, τὴν δοποιαν οὔτε εἰς δεσπότην καὶ τύραννον ἡγούμεναν, οὔτε εἰς κοινούσουλευτικὸν ιθύντορα ἀνήγαγον, ἀλλὰ τὴν κατέστησαν μῆγμα δόλου, ἀπάτης, νομιμότητος, ἀνομίας, μῆγμα δι περ ἐδηλητηρίασε διοίκησιν, νόμους, σύνταγμα, ἐθνικὸν χαρακτῆρα, πολιτικὴν, τὸ πᾶν.

Καὶ τώρα βεβαίως θὰ μοι ἐρωτήσοτε, συμπολίται μου: Θέλεις Δημοκρατίαν;

Θὰ σᾶς ἐπαναλάβω δ, τι ἐλέγεν δ Βίσμαρκ ἐν τινὶ υπουργικῷ Συμβουλίῳ: «Καὶ δ θυρωρὸς τοῦ 'Ορφείον (εἶδος δημοσίου καταγωγού τοῦ Βερολίνου) ἀν ἐλθῃ νὰ μοῦ προτείνῃ μίαν καλὴν ἴδεαν, ἐν δραστηρίον οἰκονομικὸν μέσον, δὲν θὰ ὑπολάβω διόλου ἀτοπὸν νὰ τοῦ ἐμπιστευθῶ τὸ

Καὶ θὰ σᾶς εἴπω δταν μοῦ δμιλῆτε περὶ πολιτευμάτων: Βάλετε ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Κράτους δ, τι θέλετε, ἀνθρωπον, γυναικα, κτῆνος δ πρᾶγμα ἀλλ' ὑπὸ ἐνα καὶ μόνον δρον: Σώσατε τὴν 'Ελλάδα.

* * *

Καὶ ἵνα ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν πρώτην ἀλληγορίαν, σᾶς λέγομεν δτι τὴν φορὰν αὐτὴν διεξάγομεν—ήμεις τούλαχιστον—τὸν τελευταῖον ἀγῶνα· σᾶς νομίζομεν, ἀγαπητοὶ συμπολίται, 'Ιουδαίους, ἀλλὰ δὲν σᾶς ἀρνούμεθα τὴν δύναμιν τοῦ Σάυλωκ, κατὰ συνέπειαν δτι δύνασθε ἀκόμα νὰ εἴπητε, προκειμένου περὶ τοῦ τελευταίου Δακτίσματος δι περ ἔρριψε κατὰ προσώπου σας διὰ τοῦ διατάγματος τῆς Διαλύσεως τῆς Βουλῆς διαχειριστής τῆς Βασιλικῆς ἔξουσίας Κουμουνδούρος: "Ας προσέξῃ τὸ χαρτὲ του.

Τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο εἶναι δι περημερία τοῦ γραμματίου. Σᾶς ἐπιβάλλει νὰ ζητήσῃς τὴν λίτραν σαρκὸς ἐκ τοῦ δέρματος του. "Ας προσέξῃ τὸ χαρτὶ του καὶ αὐτὸς καὶ δετὶς ἀλλος.

Καλεθάν.

ΑΛΛΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΒΩΛΟ!

Ποιὸς εἶναι γιὰ τὸ Βῶλο;... ἐμπρὸς, να πᾶμε δλοι ν' ἀκούσουμε ἀντάραις, κτυπήματα, ούρρα!...

Γὴν ἄγκυρα σηκόνουν τοῦ Μπούμπουλη οἱ στόλοι, καὶ σχίζουν τ' ἀφρισμένα τῆς θάλασσας νερά.

Ο Βασιλῆας μᾶς φεύγει... λοιπὸν κχ' ἔμεις δὲς πᾶμε νὰ κάμουμε παράταις, νὰ πιστεῦμε καὶ νὰ φᾶμε.

Ο δήμαρχός μας πρῶτος πετὰ σὰν περιστέρι μαζί μὲ τὸν Νομάρχη στοῦ Βώλου τὰ χωριά ...

Προσέξετε, Βωλιώται, τὸν τύφο μὴ σᾶς φέρη ἀπάνω στῆς χαραῖς σας καὶ στὴν ἐλεύθεριά.

Μακροῦ ἀπὸ τὸν Σοῦτσο, κανεὶς μὴ τὸν σιμώσῃ, γιατὶ μπορεῖ τὸν τύφο περιστέρη νὰ τοῦ δώσῃ.

Ποιὸς εἶναι γιὰ τὸ Βῶλο;... ἡ ἄγκυρα σηκώθη κχ' δι βασιλῆας μας πάλι μᾶς ἀποχαιρετᾶ.

"Οποιος δλίγη λαύρα γιὰ τὴν πατρίδα νοιώθει, ἐλεύθερος στὸ Βῶλο μαζί του δὲς πετᾶ.

Πώ! πώ! καὶ τι θὰ γίνη!... θὰ σπάσουν παραθύρια, πόρταις, γυαλιά, βαρέλια, κανάταις καὶ ποτήρια.